

Forfatter: Lorenzen, Carl Henrik

Titel: BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-14)

Citation: Lorenzen, Carl Henrik: "BREV FRA: Lorenzen, Carl Henrik (1828-07-14)", i *Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829*, Bianco funo & Schneider, s. 18. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002032317-000-shoot-L0020323170000007.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Italien skrevne i Aarene 1828 og 1829

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Den 14 Juli.

Natur og Kunst, talløse Minder om forsvundne Tiders Kraft og Storhed, og Øieblikkets Tryllemagt virke i Forening til at gjennemryste Nordboens Hjerte, naar han kommer ned fra Alperne og betræder Sandselighedens og Nydelsens store Tempel. Hvad han kun i enkelte Øieblikke har ahnet, staaer nu levende for ham. En anden Natur, et andet Liv, en anden Verden træder ham imøde. Fra sine kjølige Bøgelunde, fra de rolige, skovkrandsede Indsøer, fra den stille Troskab og tause Hjertelighed, fra hiin Tilbedelse af Alt, hvad der angaaer Fødeland, Forfædre, Oldtid, drages han ind i et Liv, som henrinder i en bestandig Ruus, i Øieblikkets Nydelse, i en Natur, hvor Alting aander Glæde, Kjærlighed og sandselig Velværen, mellem Oldtidsminder som daglig indprænte Læren om Livets Skrøbelighed, men tillige forøge Lysten til at benytte det korte Tidsrum, saa godt som muligt. Der hører Mod og Kraft til, under alle disse Indtryk at bevare sin nordiske Natur, uden dog at lukke sit Hjerte for Alt det Opløftende, Store, Skjønne, som allevegne træder En imøde. Kun ved roligt at lade det indvirke paa sig, samler man en Skat, som man vist i lang Tid kan tære paa. Det er ingen uægte Begeistring, der griber den Fremmede, naar han vandrer taus omkring mellem det gamle Roms Ruiner, hvor saa mange af Menneskehedens Dyder og Lyder have efterladt sig kjendelige Spor, eller naar han fæster sit Øie paa den saa rigt begavede Natur, der umiddelbart taler til hans modtagelige Hjerte. Men der hører Eensomhed, et stille Sind og Nøisomhed til værdigen at opsatte, samle og forarbejdes. 19de mange adspredte og aandsforstyrrende Enkeltheder. Denne Erfaring rodfæster sig dagligen mere og mere hos mig selv. Jo længere jeg lever her, jo mindre trænger jeg til Udgydelse, Fortrolighed og Omgang. Hvor Alting taler et saadant Sprog, bliver Menneskenes Tale til en uforstaaelig Stammen. Mig synes undertiden, det er et tomt Ordgyderi, at ville beskrive Sligt, at udpege Skjønheder, laste Feil og kritisere hvad der er ubeskriveligt, uudsigeligt og fuldendt med alle sine Fuldkommenheder og Mangler. Og alligevel trænge vi dog til Ord; en underlig Modsigelse, der er uforklarlig, ligesom saa meget Andet hernede paa denne gaadefulde Jord.